

Arrest

nr. 339 159 van 9 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. WINCKELMANS
Vijfstraten 57-59
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 20 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. WINCKELMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 7 juni 2022, diende op 16 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 augustus 2024 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 22 augustus 2024 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 16/06/2022

Overdracht CGVS: 03/08/2022

U werd op 11 juni 2024 op het Commissariaat-generaal gehoord van 08.49 uur tot 12.52 uur, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, Meester Sam WINCKELMANS, was aanwezig van 08.56 uur tot 12.52 uur.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Afgoye in het district Marka in de provincie Lower Shabelle en te behoren tot de clan Eelay, een subclan van de Rahanweyn. U woonde heel uw leven in de wijk Hawo Tako in Afgoye. U verloor uw beide ouders op jonge leeftijd en werd opgevoed door een tante. Zij gaf u ten huwelijk aan een oudere man, die u echter mishandelde. U scheidde in 2012 en kwam alleen te staan met uw zoon. Daarop besloot u met de hulp van een buurmeisje een eetkraam te openen op het kruispunt B.I., dichtbij een checkpoint van het Somalisch leger. U hertrouwde in 2015 met uw huidige echtgenoot. U hebt een zoon uit uw eerste huwelijk en twee dochters uit uw tweede huwelijk. Zij verblijven bij uw tweede echtgenoot in Somalië. Uw broer die voor de overheid werkte als belastingontvanger, werd vermoord in 2016. In 2020 kreeg u bezoek van uw neef die u daarna belde en zich bekend maakte als lid van al-Shabaab. Hij eiste dat u hem 5 dollar per dag van uw inkomsten zou betalen als zakat op bevel van de emir, anders zou u door al-Shabaab vermoord worden. U betaalde elke dag 5 dollar tot uw dochter ziek was in oktober 2021 en u niet kon betalen. Uw neef bedreigde u opnieuw, biechtte op dat hij uw broer vermoord had en zei dat u hetzelfde lot zou ondergaan als u niet betaalde. U raakte in paniek en belde uw man om u te komen halen. Hij bracht u naar Lafoole waar u ongeveer een maand verbleef. U ging daarna bij uw oom op in Buur Hakaba op bezoek om hem alles te vertellen. Op de terugweg naar Lafoole, werd uw taxi onderschept door een bende en u en een andere inzittende werden verkracht. U was op dat moment reeds drie maanden zwanger. U liet zich behandelen in een ziekenhuis in Mogadishu en keerde terug naar Lafoole. U verliet Somalië in januari 2022. U reisde via Turkije naar België waar u op 16 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 8 september 2022 werd uw dochter N.M.H. geboren. Bij een terugkeer naar Somalië vreest u vermoord te worden door al-Shabaab. Daarnaast vreest u dat uw dochters zullen besneden worden door uw schoonmoeder.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: medische documenten in verband met uw zwangerschap; het geboortecertificaat van uw dochter; afsprakenkaart van GAMS, lidkaarten van u en uw dochter van Gams; een bewijs van toelating voor een consultatie in het Instituut Tropische Geneeskunde.

Na het onderhoud legde u nog volgende documenten voor: een besnijdeniscertificaat dd. 4 juli 2024; het besnijdeniscertificaat van uw dochter dd. 4 juli 2024 waaruit blijkt dat ze niet besneden is en een verklaring op eer die u hebt ondertekend bij GAMS.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Het is ten eerste niet aannemelijk dat uw neef in naam van al-Shabaab aan u een dergelijke hoge som zou vragen als zakat. U was immers een verkoopster in een bescheiden eet- en thee kraam en verklaart dat uw inkomsten, na betaling van de zakat en andere kosten, niet hoger waren dan 3 of 5 dollar per dag en soms hield u zelfs niets over van uw winst (CGVS p. 21). Dit betekent dat u de helft, soms meer dan de helft van uw inkomsten en soms uw volledige inkomsten, dagelijks moest afstaan aan al-Shabaab. Het is bekend dat al-Shabaab in gebieden waar zij aanwezig zijn zakat vraagt aan handelaars. Het is echter niet in overeenstemming met de beschikbare informatie dat zij zo een groot aandeel van de winst van een kleine handelaar opeisen. Volgens informatie toegevoegd aan het dossier, vraagt al-Shabaab gemiddeld 2.5 procent van de netto opbrengst als zakat van handelaars. Dit ligt ver onder het door u vermelde bedrag.

Het is niet aannemelijk dat u verder het eetkraam bleef openhouden terwijl u er weinig of niets aan verdiende.

U verklaarde bovendien dat u van uw inkomsten gespaard hebt om de smokkelaar te betalen voor uw reis en ten minste een deel van het bedrag van uw gespaarde inkomsten zelf betaald hebt (CGVS p. 18). Het is niet aannemelijk dat u na het betalen van zo een groot aandeel van uw inkomsten aan zakat, nog in de mogelijkheid was om te sparen.

U verklaarde bovendien in eerste instantie dat u niet tegen uw man vertelde dat u dit dagelijks bedrag betaalde aan uw neef, om uw man niet in gevaar te brengen (CGVS p. 24). Wanneer er vervolgens aan u gevraagd werd, hoe u dit dan geheim hield -u ging immers elke dag werken maar bracht gedurende ongeveer een jaar weinig en soms geen inkomsten binnen hoewel u wel het eten verkocht- zegt u, dat u wel vertelde aan uw man dat u geld gaf aan al-Shabaab, maar niet dat de persoon die u afperste uw neef was (NPO p. 24). Ten eerste spreekt u zichzelf hier tegen want u verklaart eerst dat uw man niet en daarna dat hij wel op de hoogte was van de betalingen. Ten tweede is het moeilijk te begrijpen dat u uw man wel in gevaar zou

brengen door hem te zeggen dat het al Shabaab lid dat u afperste uw neef was, maar niet door te zeggen dat al-Shabaab u afperste. Bovendien blijkt dat uw man heel goed beseftte welke risico's het inhield om een bevel tot geheimhouding van al-Shabaab te negeren: hij stelde zelf voor om aan niemand te vertellen wat er aan de hand was (CGVS p. 18) op het moment dat u bedreigd werd en hij u naar uw familie bracht. Daarom is het niet waarschijnlijk dat u vreesde dat uw man dit aan zijn collega's zou vertellen.

U verklaarde ook dat iemand in opdracht van uw neef naar uw oom in Buur Hakaba belde om naar u te informeren (CGVS p.20). Het is echter niet duidelijk waarom wel uw oom maar niet u en uw man gebeld zouden worden door uw neef of een andere persoon van al-Shabaab. Anderzijds is het niet aannemelijk dat u het risico nam om op bezoek te gaan bij uw oom, na een maand ondergedoken geleefd te hebben. Hij was namelijk reeds opgebeld door iemand die in opdracht van al Shabaab naar u had gevraagd (CGVS p. 20).

U legde ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenissen na uw bezoek aan uw oom in Buur Hakaba. Op de DVZ (DVZ Vragenlijst CGVS, vraag nr. 5) verklaarde u dat uw oom u samen met zijn zoon naar Mogadishu stuurde en dat u onderweg verkracht werd door een bende, terwijl u zwanger was en dat u daarna uit Mogadishu vertrokken bent. In uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 10 juni 2024 verklaarde u echter dat u na het bezoek aan uw oom, op weg in een taxi terug naar Lafole, samen met een andere vrouwelijke passagier, tegengehouden wordt door een bende en dat zowel u –die drie maanden zwanger was- als de andere passagier verkracht werden op weg van Buur Hakaba naar Afgoye (CGVS p. 20). Uw man haalde u daarna op en bracht u naar Mogadishu waar u medisch behandeld werd en daarna keerde u terug naar Lafole. Daarnaast is het niet aannemelijk dat u op het moment van het incident met de bende reeds drie maanden zwanger was van uw dochter die in België geboren is, zoals u verklaarde op het CGVS (CGVS p. 18). Het incident met de bende zou ongeveer een maand na de bedreigingen van uw neef plaatsgevonden hebben, dus in november 2021: u werd bedreigd in oktober 2021 (DVZ vragenlijst CGVS, vraag 5), u ging toen naar Lafole (CGVS p. 19) waar u ongeveer een maand ondergedoken leefde bij de familie van de baas van uw echtgenoot (CGVS p. 20). Indien u reeds drie maanden zwanger was geweest in november 2021, zou uw zwangerschap op [...] september 2022, de geboortedatum van uw dochter N.M.H., meer dan 12 maanden geduurd hebben. Het is dus niet mogelijk dat u op dat moment al zwanger was.

Betreffende uw vrees dat uw twee oudste dochters door uw schoonmoeder zullen besneden worden dient opgemerkt dat zij zich nog steeds in hun land van herkomst bevinden, zij wonen daar bij uw echtgenoot met wie u nog contact heeft (CGVS, p. 8 en 9).

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunne aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen, de inhoud ervan staat in deze beslissing immers niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" afhankelijk van de

individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle te worden beoordeeld.

Lower Shabelle wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Shabelle is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Mede hierdoor is al-Shabaab zeer actief in deze regio. De regio kent een grote militaire aanwezigheid van het Somalische leger, van AMISOM/ATMIS en van de Verenigde Staten. Al-Shabaab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in Lower Shabelle, terwijl de grote steden onder de controle zijn van de nationale en internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. De belangrijkste bron van conflict in Lower Shabelle is de voortdurende gewapende confrontatie tussen al-Shabaab en anti-al-Shabaab-troepen, waaronder strijdkrachten van het SNA/Somalische leger en AMISOM/ATMIS. Ook de door de overheid gesteunde Macawiisley-militie mengt zich in de strijd tegen al-Shabaab. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen. Er heerst een voortdurende rivaliteit tussen de Hawiye-clans enerzijds en de Biyomaal- en Digil-clans anderzijds, wat al-Shabaab steeds weer in zijn eigen voordeel probeert uit te spelen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 481 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (362) en in mindere mate explosions/remote violence (99) en violence against civilians(20). De meeste gevechten (battles) zijn aanvallen door al-Shabaab op de Somalische veiligheidsdiensten (het SNA, het NISA en Special Forces) en de ATMIS-troepen (het Oegandees contingent). Onder de noemer explosions/remote violence is al-Shabaab verantwoordelijk voor 83 van de 99 incidenten. Het betreffen grotendeels IED-aanvallen en enkele mortieraanvallen gericht tegen de Somalische veiligheidsdiensten, ATMIS en burgers. ATMIS voert ook mortieraanvallen uit en US AFRICOM luchtaanvallen gericht tegen al-Shabaab. Wat het gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) betreft, is al-Shabaab verantwoordelijk voor 12 incidenten. Dit zijn gerichte moorden op onder meer zakenlui, een voormalige verkiezingsafgevaardigde, de executie van vijf personen verdacht van spionage en de moord op personen die verdacht worden van drugshandel. ACLED registreert ook 6 incidenten waarbij de Somalische veiligheidsdiensten een burger doodschieten, in sommige gevallen omwille van een dispuut over geld met een taxichauffeur/tuktuk-bestuurder. ACLED noteert in totaal 1.137 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Shabelle. De meeste doden registreert ACLED onder battles met 875 doden. De dodelijke slachtoffers zijn vooral AS-soldaten, Oegandese ATMIS-soldaten en al-Shabaabstrijders die omkomen tijdens militaire operaties of door al-Shabaab-aanvallen op militaire doelwitten. ACLED noteert geen burgerdoden in deze categorie. Voor incidenten onder explosions/remote violence registreert ACLED 239 doden, voor violence against civilians 23. ACLED registreert de meeste burgerdoden (84) door explosions/ remote violence waarbij burgers om het leven komen door onder meer IED- en granaataanvallen, mortierinslagen en niet-ontplofte munitie.

Al-Shabaab, ATMIS, US AFRICOM en onbekende gewapende groepen zijn de actoren van dit dodelijk geweld tegen burgers. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats droogte en conflict/onveiligheid ontvluchtten en in een kleine minderheid overstromingen, hervestigt zich in de regio Benadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afgoye. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd N.M.H. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in de Akte van Geboorte uitgegeven door Stad Sint-Niklaas op 24 augustus 2024. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 11 Juni 2024 (CGVS p.4-5) vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor N.M.H. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

In verband met uw minderjarige dochter N.M.H. geboren op [...] augustus 2022 in Sint-Niklaas, hebt u, wat hen/haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen: Artikel 409 van het Strafwetboek: “§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.” §2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winst oogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.” § 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar. § 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.” § 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.” Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering: “Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.” Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan N.M.H. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

U haalde zelf geen vrees aan ten gevolge van de door u ondergane genitale verminking toen u hiernaar gevraagd werd (CGVS p. 25).

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming

uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

“schending van art. 2 en 3 Wet van 29/07/1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van de materiële motiveringsplicht; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel juncto artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen; schending van artikel 3 EVRM”, “schending van artikel 8 EVRM, artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet en de redelijke termijn”.

Verzoekster doet een theoretische uiteenzetting van deze artikelen.

De bestreden beslissing stelt vooreerst dat het bedrag waarvoor verzoekster werd afgeperst door haar neef niet aannemelijk is. Verweerder heeft verzonnen dat de afpersing door de neef van verzoekster onder de noemer ‘zaka’ zou vallen, en weet dat Al-Shabaab gemiddeld 2,5 % van de netto-opbrengst van handelaars vraagt als ‘zaka’. Verzoekster werd afgeperst en moest 5 dollar per dag betalen, wat een groot deel van haar dagwinst uitmaakte of deze evenaarde. Verzoekster heeft echter noch in haar interview bij de DVZ (stuk 3), noch in het interview bij het CGVS de term ‘zaka’ gebruikt. Al-Shabaab doet aan afpersing in verschillende gebieden, bijv. bij de verkoop van gronden, bouwaanvragen, checkpoints aan de weg, ondernemingen, belastingen op eigendom, enz. Bij al deze vormen van afpersing moet er worden betaald, maar toch vallen deze niet onder de noemer ‘zaka’. Ook de afpersing door de neef van verzoekster valt niet onder de noemer ‘zaka’. Deze moet eerder worden aanzien als een afpersing ter verrijking van hemzelf en eventueel zijn oversten. De neef van verzoekster geniet macht als lid van Al-Shabaab, waardoor hij kan eisen wat hij wil en mogelijk acht.

Verweerder stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster haar eetkraam bleef openhouden als ze er weinig of niets aan verdiende, en dat zij inkomsten gespaard heeft om de smokkelaar te betalen voor haar reis. Net omwille van de afpersing was het voor verzoekster echter noodzakelijk om haar eetkraam open te houden. Zonder enig inkomen zou ze haar spaargelden moeten aanspreken en wanneer deze uitgeput zouden zijn pas echt in de problemen komen indien ze niet meer kon betalen. Verzoekster wil bovendien opmerken dat zij haar eetkraam gestart is in 2011 en pas vanaf 2020 werd afgeperst door haar neef. Lopende de jaren had

zij spaargelden opgebouwd, waarmee zij de smokkelaar gedeeltelijk kon betalen. Verweerder heeft geen rekening gehouden met het voorgaande en heeft enkel gefocust op de jaren 2020-2021 waarin de inkomsten van verzoekster onder druk stonden door de afpersing. Daardoor komt zij echter tot de verkeerde conclusie dat het relaas van verzoekster ongelooftwaardig is.

In verband met de beweringen van verweerder dat het ongelooftwaardig is dat verzoekster eerst niet en dan wel verteld heeft aan haar echtgenoot dat het haar neef was die haar afperste, verduidelijkt verzoekster dit als volgt. Bij aanvang, wanneer de afpersingen van Al-Shabaab en haar neef begonnen, heeft verzoekster aan niemand verteld dat ze werd afgeperst. Ze ondervond hierdoor meer en meer geldproblemen. Eerst trachtte ze die uit angst nog verborgen te houden voor haar echtgenoot door bijvoorbeeld te zeggen dat ze nieuwe kleren had gekocht voor de kinderen of haar familie of zussen had geholpen, haar verkoop slecht was geweest, nieuwe spullen had moeten kopen voor haar eetkraam, ... maar dat werd steeds moeilijker. Verzoekster voelde zich neerslachtig, angstig en instabiel, zelfs al deed ze gewoon routineus haar job. Na een tijdje voelde haar echtgenoot uiteraard aan dat verzoekster zich niet goed voelde, en ging met haar in gesprek. Emotioneel heeft verzoekster dan opgebiecht wat ze allemaal doormaakte, dat ze werd afgeperst door Al-Shabaab. Op dat moment vertelde ze nog niet dat het haar neef was die als lid van Al-Shabaab haar afperste. Ze had immers schrik dat haar echtgenoot, om haar te verdedigen en te beschermen, haar neef hiermee zou confronteren en zichzelf maar ook verzoekster in gevaar zou brengen. Door haar familiale situatie, daling in de verkoop en laag inkomen, was verzoekster op een bepaald moment niet meer in de mogelijkheid om het afpersgeld te betalen. Verzoekster kon niet anders dan vluchten en terwijl ze met haar echtgenoot in een schuilplaats in Lafoole was, heeft ze hem verteld dat het haar neef was die haar afperste en dat ook hij het geweest was die haar broer had gedood. Vanaf dan begreep haar echtgenoot pas echt welke dreiging verzoekster had moeten ondergaan. Hij bleef bij haar in de schuilplaats in Lafoole tot verzoekster naar haar oom in Buur Hakaba reisde.

Verweerder stelt dat het onduidelijk is dat de neef van verzoekster naar haar oom belde om naar haar te informeren en niet naar verzoekster of haar echtgenoot rechtstreeks. Verzoekster preciseert dat ze met haar echtgenoot was ondergedoken in een schuilplaats in Lafoole, en dat zij uiteraard hun telefoons hadden uitgeschakeld. Haar neef had immers haar telefoonnummer en zou haar kunnen contacteren, terwijl ze net voor hem op de vlucht was.

Verweerder vindt het niet aannemelijk dat verzoekster het risico nam om "*op bezoek te gaan*" bij haar oom, na een maand ondergedoken te hebben geleefd, mede doordat hij reeds was opgebeld door Al-Shabaab die naar verzoekster informeerde. Verzoekster ging echter niet zomaar 'op bezoek', maar hoopte bij hem veilig te zijn en daar te kunnen blijven, aangezien haar clan het district Buur Hakaba domineert. Het is maar toen verzoekster bij haar oom was, dat ze vernam dat iemand van Al-Shabaab naar haar had geïnformeerd. Ze wist niet op voorhand dat iemand van Al-Shabaab met hem had gebeld.

Verweerder meent dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen enerzijds de verklaring van verzoekster bij de DVZ, dat ze onderweg was van Buur Hakaba naar Mogadishu terwijl ze verkracht werd, en de verklaring van verzoekster bij het CGVS, dat ze op weg was van Buur Hakaba naar Lafoole of van Buur Hakaba naar Afgooye. Verweerder vindt zulks enkel tegenstrijdig omdat het om andere plaatsnamen gaat, maar heeft blijkbaar niet eens de moeite genomen om de kaart van Somalië te bekijken. Op de kaart wordt duidelijk dat er één weg is die van Buur Hakaba via Afgooye en Lafoole naar Mogadishu loopt. Verzoekster voegt een screenshot van de weg op Google maps bij. De bevolking kent deze weg als de weg 'Buur Hakaba – Mogadishu'. Men kan verzoekster niet ten kwade duiden dat ze nu eens zegt dat ze onderweg was van Buur Hakaba naar Afgooye, Lafoole of Mogadishu, wanneer dit steeds dezelfde richting betreft en deze laatste drie plaatsen binnen een diameter van 30 km van elkaar liggen.

Daarnaast stelt men dat het tegenstrijdig is dat verzoekster bij de DVZ verklaarde dat ze samen met een neef (zoon van haar oom in Buur Hakaba, een andere dan diegene die haar afperste) op weg was naar Afgooye toen ze werd verkracht, en dat ze samen met een andere vrouwelijke passagier werd verkracht. Dit zijn geen strijdige verklaringen. Verzoekster heeft nooit gezegd dat ze alléén met een neef onderweg was. Er waren meerdere passagiers in het voertuig.

Vervolgens meent verweerder verzoekster te betrappen op een leugen aangaande haar zwangerschap, de duurtijd daarvan en het tijdstip van enkele feiten. Uit de bestreden beslissing blijkt in verband met dit punt andermaal hoe slordig, want volledig foutief, verweerder omgaat met de door verzoekster meegedeelde informatie. Verweerder beweert dat verzoekster zou hebben gezegd dat ze drie maanden zwanger was op het moment dat ze werd verkracht tijdens haar rit van Buur Hakaba naar Afgooye. Dit klopt niet en blijkt nergens uit, noch uit het interview bij de DVZ, noch uit het interview bij het CGVS. Het is verzoekster een raadsel waar verweerder dit haalt. Verweerder stelt dat verzoekster verkracht werd in de maand november 2021. Verzoekster heeft dit nooit verklaard. De verzinsels van verweerder blijken andermaal nergens uit.

Verweerder beweert dat dochter N. van verzoekster werd geboren op [...] september 2022. N. werd echter geboren op [...] augustus 2022 (stuk 4).

Volledigheidshalve verduidelijkt verzoekster dat zij door haar neef werd bedreigd in oktober 2021 (CGVS-vragenlijst, vraag 5 *in fine*), dat zij vervolgens gedurende 30 à 35 dagen (NPO, p. 20) is ondergedoken en samen met haar man bij verwanten van diens baas verbleef in Lafoole. Het is in die periode van onderduiken dat N. is verwekt. Vervolgens is verzoekster doorgereisd naar haar oom, die woont te Buur Hakaba. Aldaar, in december 2021, werd verzoekster gewaar dat ze zwanger was. Nadien ging verzoekster van Buur Hakaba naar Mogadishu, en tijdens deze tocht werd ze verkracht (wat gebeurde te Jiir kuulow, een plaats tussen Buur Hakaba en Afgoye). Verzoekster heeft enkel verklaard dat zij op het ogenblik van de verkrachting al zwanger was; nooit heeft zij gesteld dat zij drie maanden zwanger zou geweest zijn. Verzoekster vluchtte naar België en dochter N. werd geboren op [...] augustus 2022 (stuk 4). Rekening houdend met de geboortedatum van N., klopt het wel degelijk dat verzoekster in december 2021 zwanger was en dat zij werd verkracht terwijl zij zwanger was.

Uit al het voorgaande blijkt dat de verklaringen van verzoekster weldegelijk waarachtig zijn en dat het verweerder is die de verklaringen van verzoekster verkeerd leest of zelfs zaken verzint. Verzoekster heeft wel degelijk een gegronde vrees voor haar leven wanneer zij zou moeten terugkeren naar Somalië, vermits haar neef als lid van Al-Shabaab heeft laten verstaan dat ze zal worden vermoord, net zoals haar broer.

Het privé- en familieleven van verzoekster maakt een tweede en bijzondere specifieke omstandigheid uit. Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029). Overeenkomstig artikel 8 van het EVRM zijn staten verplicht het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang. Verzoekster citeert uit rechtspraak van de Raad.

Verzoekster verwijst naar artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet. Een redelijke termijn betreft het algemeen rechtsbeginsel waarbij de beoordeling een feitenkwestie is die afhangt van de aard van de zaak, de complexiteit, de urgentie, het gedrag van de verzoekster en van de instelling. Advocaat-generaal Yves BOT is blijkens zijn conclusie van 26 april 2012 in zaak C-277/11, "*M.M. t. Ierland*" de mening toegedaan dat op grond van het Europese *asielacquis* een asielprocedure die ongeveer twee jaar in beslag neemt, dient gezien te worden als een asielprocedure met een onredelijk lange termijn.

In januari 2022 ontvluchtte verzoekster Somalië. Zij kwam uiteindelijk terecht in België, waar zij een verzoek om internationale bescherming indiende. Nagenoeg twee jaar later werd verzoekster pas uitgenodigd voor haar persoonlijk onderhoud, op 10 juni 2024. Op 22 augustus 2024 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster ter kennis gebracht. Verzoekster verkeert sinds 2022 in een onzekere situatie. Dit is inmiddels meer dan 2 jaar. Verzoekster mocht verwachten dat er binnen een redelijke termijn een beslissing werd genomen. Dit is niet het geval. De redelijke termijn werd overschreden. Door verzoekster meer dan twee jaar na haar verzoek om internationale bescherming te hebben uitgenodigd voor een interview en daarna de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster ter kennis te brengen, schendt verweerder artikel 8 van het EVRM, artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel van de redelijke termijn.

Verweerder heeft nagelaten om de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verweerder is ervan op de hoogte dat de echtgenoot en drie kinderen van verzoekster eind 2021 in Somalië zijn achtergebleven, in een situatie die voor haar levensbedreigend was en dus ook voor hen zeer gevaarlijk of levensbedreigend is. Er is dan ook sprake van een beschermenswaardige familiale relatie. Met de informatie met betrekking tot deze familiale band werd door verweerder op geen enkele wijze rekening gehouden tijdens de asielprocedure en bij het nemen van de bestreden beslissing, minstens werd een kennelijk incorrecte belangenafweging gemaakt. Het is zelfs zo dat verweerder het dienstig heeft geacht om aan dochter N. van verzoekster de status van vluchteling toe te kennen (stuk 5), doch niet aan verzoekster zelf, en daarbij blijkbaar geen rekening houdt met de praktische implicaties van deze tegengestelde beslissingen. De tegengestelde beslissingen van verweerder leiden ertoe dat de nu al onredelijk lang durende periode van scheiding van de rest van haar familie bestendig wordt. Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig en gegronnd is.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- Notities persoonlijk onderhoud (stuk 2);
- CGVS-Vragenlijst (stuk 3);
- Geboorteakte verzoeksters dochter N. (stuk 4);
- Beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeksters dochter N. (stuk 5).

3.1.3. In een aanvullende nota van 29 oktober 2025 brengt de commissaris-generaal de volgende bronnen ter kennis:

- het UNHCR-rapport, “*International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van september 2022;
- het EUAA-rapport, “*Country Guidance: Somalia*” van oktober 2025;
- het EUAA-rapport, “*Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation*” van mei 2025;
- het EUAA-rapport, “*Country of Origin Information Query Somalia: Major political, security, and humanitarian developments*” van 13 augustus 2025;
- de COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update)*” van Cedoca;
- het LIFOS-rapport, “*Migrationsverket (Swedish Migration Agency), Country of Origin Information Somalia, Female Genital Mutilation (version 2.0) - Translation van 13 mei 2025*”;
- de COI Focus “*Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV) van 20 februari 2025 (update)*” van Cedoca.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

3.3. Waar verzoekster kritiek levert op een termijn van orde merkt de Raad op dat – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Een overschrijding ervan wordt in deze beroepsprocedure niet gesanctioneerd.

3.4. Verzoekster slaagt er niet in om haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Zij minimaliseert in haar verzoekschrift slechts de vaststellingen van de bestreden beslissing en werpt blote beweringen op in een poging tot het aannemelijker maken van haar relaas en verklaringen.

Verzoekster stelt allereerst dat de afpersing door haar neef niet onder de noemer ‘*zaka*’ te stellen valt en dat zij zelf nergens de term ‘*zaka*’ gebruikt heeft. Dergelijke afpersing moet volgens haar eerder aanzien worden als een afpersing ter verrijking van haar neef zelf en eventueel zijn oversten. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde de *protection officer* echter: “*Ik ga proberen herhalen wat u verteld hebt over de problemen die u had en waarom u Somalië verlaten hebt. U had een eetkraam en verkocht eten. Uw neef die lid was van AS vroeg u 5 dollar zaka te geven aan AS. Toen u dat weigerde, toen u dat niet meer kon, bedreigde hij u via de telefoon. Hij zei dat hij u zou doden en dat hij uw broer vermoord had. Daarop verwittigde u uw man. Hij haalde u op. Hij bracht de kinderen naar uw zus maar vertelde verder niemand wat er gebeurd was...*” Gezien de algemeen gekende informatie omtrent de *zaka* die Al-Shabaab opeist in haar regio, had verzoekster de mogelijkheid om dit te corrigeren of minstens opmerkingen te formuleren hieromtrent tijdens het persoonlijk onderhoud. Aangezien zij dit *in casu* heeft nagelaten, beschouwt de Raad haar grief als een *post factum* kritiek. Bijgevolg blijven de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing overeind:

“Het is ten eerste niet aannemelijk dat uw neef in naam van al-Shabaab aan u een dergelijke hoge som zou vragen als zaka. U was immers een verkoopster in een bescheiden eet- en thee kraam en verklaart dat uw inkomsten, na betaling van de zaka en andere kosten, niet hoger waren dan 3 of 5 dollar per dag en soms hield u zelfs niets over van uw winst (CGVS p. 21). Dit betekent dat u de helft, soms meer dan de helft van uw inkomsten en soms uw volledige inkomsten, dagelijks moest afstaan aan al-Shabaab. Het is bekend dat al-Shabaab in gebieden waar zij aanwezig zijn zaka vraagt aan handelaars. Het is echter niet in overeenstemming met de beschikbare informatie dat zij zo een groot aandeel van de winst van een kleine handelaar opeisen. Volgens informatie toegevoegd aan het dossier, vraagt al-Shabaab gemiddeld 2.5 procent van de netto opbrengst als zaka van handelaars. Dit ligt ver onder het door u vermelde bedrag.

Het is niet aannemelijk dat u verder het eetkraam bleef openhouden terwijl u er weinig of niets aan verdiende. U verklaarde bovendien dat u van uw inkomsten gespaard hebt om de smokkelaar te betalen voor uw reis en ten minste een deel van het bedrag van uw gespaarde inkomsten zelf betaald hebt (CGVS p. 18). Het is niet aannemelijk dat u na het betalen van zo een groot aandeel van uw inkomsten aan zaka, nog in de mogelijkheid was om te sparen.

U verklaarde bovendien in eerste instantie dat u niet tegen uw man vertelde dat u dit dagelijks bedrag betaalde aan uw neef, om uw man niet in gevaar te brengen (CGVS p. 24). Wanneer er vervolgens aan u

gevraagd werd, hoe u dit dan geheim hield -u ging immers elke dag werken maar bracht gedurende ongeveer een jaar weinig en soms geen inkomsten binnen hoewel u wel het eten verkocht- zegt u, dat u wel vertelde aan uw man dat u geld gaf aan al-Shabaab, maar niet dat de persoon die u afperste uw neef was (NPO p. 24). Ten eerste spreekt u zichzelf hier tegen want u verklaart eerst dat uw man niet en daarna dat hij wel op de hoogte was van de betalingen. Ten tweede is het moeilijk te begrijpen dat u uw man wel in gevaar zou brengen door hem te zeggen dat het al Shabaab lid dat u afperste uw neef was, maar niet door te zeggen dat al-Shabaab u afperste. Bovendien blijkt dat uw man heel goed beseftte welke risico's het inhield om een bevel tot geheimhouding van al-Shabaab te negeren: hij stelde zelf voor om aan niemand te vertellen wat er aan de hand was (CGVS p. 18) op het moment dat u bedreigd werd en hij u naar uw familie bracht. Daarom is het niet waarschijnlijk dat u vreesde dat uw man dit aan zijn collega's zou vertellen."

Aangezien verzoeksters relaas volledig vasthangt aan de intussen ongeloofwaardig geachte *zakat* die zij verplicht was te betalen aan haar neef, komt de algehele geloofwaardigheid van al haar verklaringen in het gedrang.

Bovendien acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster in haar verdere verklaringen louter verschillende plaatsen op éénzelfde traject heeft vermeld. Zij gaf immers duidelijk een andere bestemming aan, met name enerzijds Mogadishu en anderzijds Afgooye en Lafoole. Deze tegenstrijdigheid kan niet worden herleid tot een louter geografische nuance. Voorts is het verschil in de weergave van de betrokken personen, namelijk enerzijds slechts haar neef, en anderzijds samen met een vrouwelijke passagier, niet louter aanvullend, maar wezenlijk uiteenlopend. Dit tast wederom de betrouwbaarheid van haar verklaringen aan. Gelet op de medewerkingsplicht is het aan verzoekster om in haar verklaringen een coherent en consistent relaas te verschaffen, hetgeen *in casu* niet het geval is. De motieven van de bestreden beslissing blijven derhalve gehandhaafd:

"U verklaarde ook dat iemand in opdracht van uw neef naar uw oom in Buur Hakaba belde om naar u te informeren (CGVS p.20). Het is echter niet duidelijk waarom wel uw oom maar niet u en uw man gebeld zouden worden door uw neef of een andere persoon van al-Shabaab. Anderzijds is het niet aannemelijk dat u het risico nam om op bezoek te gaan bij uw oom, na een maand ondergedoken geleefd te hebben. Hij was namelijk reeds opgebeld door iemand die in opdracht van al Shabaab naar u had gevraagd (CGVS p. 20)."

U legde ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenissen na uw bezoek aan uw oom in Buur Hakaba. Op de DVZ (DVZ Vragenlijst CGVS, vraag nr. 5) verklaarde u dat uw oom u samen met zijn zoon naar Mogadishu stuurde en dat u onderweg verkracht werd door een bende, terwijl u zwanger was en dat u daarna uit Mogadishu vertrokken bent. In uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 10 juni 2024 verklaarde u echter dat u na het bezoek aan uw oom, op weg in een taxi terug naar Lafole, samen met een andere vrouwelijke passagier, tegengehouden wordt door een bende en dat zowel u –die drie maanden zwanger was- als de andere passagier verkracht werden op weg van Buur Hakaba naar Afgoye (CGVS p. 20). Uw man haalde u daarna op en bracht u naar Mogadishu waar u medisch behandeld werd en daarna keerde u terug naar Lafole. Daarnaast is het niet aannemelijk dat u op het moment van het incident met de bende reeds drie maanden zwanger was van uw dochter die in België geboren is, zoals u verklaarde op het CGVS (CGVS p. 18). Het incident met de bende zou ongeveer een maand na de bedreigingen van uw neef plaatsgevonden hebben, dus in november 2021: u werd bedreigd in oktober 2021 (DVZ vragenlijst CGVS, vraag 5), u ging toen naar Lafole (CGVS p. 19) waar u ongeveer een maand ondergedoken leefde bij de familie van de baas van uw echtgenoot (CGVS p. 20). Indien u reeds drie maanden zwanger was geweest in november 2021, zou uw zwangerschap op [...] september 2022, de geboortedatum van uw dochter N.M.H., meer dan 12 maanden geduurd hebben. Het is dus niet mogelijk dat u op dat moment al zwanger was.

Betreffende uw vrees dat uw twee oudste dochters door uw schoonmoeder zullen besneden worden dient opgemerkt dat zij zich nog steeds in hun land van herkomst bevinden, zij wonen daar bij uw echtgenoot met wie u nog contact heeft (CGVS, p. 8 en 9).

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunne aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen, de inhoud ervan staat in deze beslissing immers niet ter discussie."

De door verzoekster neergelegde geboorteakte werpt geen andere licht op deze beoordeling. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft met betrekking tot het beschermenswaardige gezinsleven en de vermelding dat verzoeksters dochter N. erkend is als vluchteling, benadrukt de Raad dat dit in voorliggend geval enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden, *i.e.* wanneer verzoekster daadwerkelijk van haar dochter dreigt gescheiden te

worden ten gevolge van een verwijderingsmaatregel. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat aldus niet.

Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de veiligheidssituatie van de regio van herkomst van verzoekster in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, herneemt de Raad de motivering van de bestreden beslissing:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/ type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op [https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/ euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf](https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf), de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle te worden beoordeeld.

Lower Shabelle wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Shabelle is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Mede hierdoor is al-Shabaab zeer actief in deze regio. De regio kent een grote militaire aanwezigheid van het Somalische leger, van AMISOM/ATMIS en van de Verenigde Staten. Al-Shabaab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in Lower Shabelle, terwijl de grote steden onder de controle van de nationale en internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. De belangrijkste bron van conflict in Lower Shabelle is de voortdurende gewapende confrontatie tussen al-Shabaab en anti-al-Shabaab-troepen, waaronder strijdkrachten van het SNA/Somalische leger en AMISOM/ATMIS. Ook de door de overheid gesteunde Macawiisley-militie mengt zich in de strijd tegen al-Shabaab. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen. Er heerst een voortdurende rivaliteit tussen de Hawiye-clans enerzijds en de Biyomaal- en Digil-clans anderzijds, wat al-Shabaab steeds weer in zijn eigen voordeel probeert uit te spelen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 481 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (362) en in mindere mate explosions/remote violence (99) en violence against civilians(20). De meeste gevechten (battles) zijn aanvallen door al-Shabaab op de Somalische veiligheidsdiensten (het SNA, het NISA en Special Forces) en de ATMIS-troepen (het Oegandees contingent). Onder de noemer explosions/remote violence is al-Shabaab verantwoordelijk voor 83 van de 99 incidenten. Het betreffen grotendeels IED-aanvallen en enkele mortieraanvallen gericht tegen de Somalische veiligheidsdiensten, ATMIS en burgers. ATMIS voert ook mortieraanvallen uit en US

AFRICOM luchtaanvallen gericht tegen al-Shabaab. Wat het gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) betreft, is al-Shabaab verantwoordelijk voor 12 incidenten. Dit zijn gerichte moorden op onder meer zakenlui, een voormalige verkiezingsafgevaardigde, de executie van vijf personen verdacht van spionage en de moord op personen die verdacht worden van drugshandel. ACLED registreert ook 6 incidenten waarbij de Somalische veiligheidsdiensten een burger doodschieten, in sommige gevallen omwille van een dispuut over geld met een taxichauffeur/tuktuk-bestuurder. ACLED noteert in totaal 1.137 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Shabelle. De meeste doden registreert ACLED onder battles met 875 doden. De dodelijke slachtoffers zijn vooral AS-soldaten, Oegandese ATMIS-soldaten en al-Shabaabstrijders die omkomen tijdens militaire operaties of door al-Shabaab-aanvallen op militaire doelwitten. ACLED noteert geen burgerdoden in deze categorie. Voor incidenten onder explosions/remote violence registreert ACLED 239 doden, voor violence against civilians 23. ACLED registreert de meeste burgerdoden (84) door explosions/ remote violence waarbij burgers om het leven komen door onder meer IED- en granaataanvallen, mortierinslagen en niet-ontploffte munitie. Al-Shabaab, ATMIS, US AFRICOM en onbekende gewapende groepen zijn de actoren van dit dodelijk geweld tegen burgers. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats droogte en conflict/onveiligheid ontvluchtten en in een kleine minderheid overstromingen, hervestigt zich in de regio Benadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afgoye. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De informatie die de commissaris-generaal heeft toegevoegd in de aanvullende nota ligt in dezelfde lijn.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP